

Taula

- 9 Llençar la neu recollida d'una enèrgica palada...
11 sento pesada la mà damunt del teu muscle...
13 quan una dona negra es va deixar...
15 un arbre vell dóna ombra breu...
17 tot en tan poc espai. Hi ha uns magatzems...
19 quatre parets, llit, tauleta, tamboret...
21 posa-li llum a aquesta crònica...
23 un arbre. L'ombra d'un arbre. Les fulles...
25 sobre ella mateixa s'ha doblugat...
27 he posat un clau blanc en una paret negra...
29 imagina l'ombra de la cadira...
31 faig un puny prement el pedaç de neu...
33 aquest fred de parcs municipals...
35 temo el marge de la finestra...
37 aquest mirall desbarata la meva imatge...
39 posa'm la neu a la boca com un dia...
41 habitació simplíssima: llit, volum...
43 com un quadre de Malevitx aquest...
45 tafanejant els versos del pare...
47 doblego la llum sobre els objectes...
49 l'aire vell porta vidres d'un cantó a un altre...
51 no vam moure les coses. Allà...
53 un espai. Unes coses. El canelobre...
55 sento pesada la matèria que em fa ser...
57 he escrit poemes d'amor a les coses...
59 entre la mà i la taula un floc d'aire...
61 m'has vestit la ruda nuesa de llençols...

Llençar la neu recollida d'una enèrgica palada
damunt d'un munt d'una altra neu més antiga.
Respirar el cansament que provoca l'esforç
d'anar aquí allà amb la matèria pulcra del blanc.
Clavar novament l'espasa a l'esquena
del món. Sentir el llastimós mugit de l'univers.
Tensar els músculs. Aixecar una nova fracció
del paisatge i envolar-la i fer que caigui
novament damunt d'un altre punt de la realitat
en un total desordre de cristalls on em multiplico
fins a l'eternitat. Respirar el fred.
Sentir les passes esponjoses del cérvol,
el grallar dels corbs, una serra mecànica.
Saber que volem caminar, almenys, caminar.
Deixar endarrere l'hivern. Voler deixar-lo.
Preguntar-se, que és molt, si sota aquest camí
de gel hi ha possibilitat d'altres viaranys.
Imaginar-los amb els ulls del sentiment.
Seguir-los,

sento pesada la mà damunt del teu muscle.
Sento pesant el braç damunt la teva espatlla.
Sento pesant el cos damunt del teu cos.
Sento l'ombra pesada entre les rodes dels cotxes.
Sento el silenci pesant dels meus llavis
quan parlo per sobre del teu silenci. Sento pesants
els meus ulls en obrir les finestres i en mirar
tot aquest paisatge de miratges llunyans d'arbres
i bromeres. Sento pesants els meus òrgans
quan t'estic trucant i tu no contestes. Sento pesant
el meu somni quan t'estic somiant. Sento pesant
el meu foc quan t'estic incendiant. Sento pesades
les cames si et camino, si et segueixo. Sento pesant
el meu sexe quan m'obro entre els teus sexes.
Sento pesada la llum en aquest hivern i en la cambra.
Sento pesada la por, el temps que és com arena
entre els dits que s'escola com una catedral
que s'anés fent arena. Sento pesada la forma,
el volum que em fa animal humà, que em dóna
aspecte caní, que m'omple el pit de plomes.
Sento pesant el que tinc, el que mantinc, el que desitjo,
el que conservo, l'espai, el fèretre on m'heu de ficar
un dia sota l'herba,

quan una dona negra es va deixar
la veu en una cançó. Quan un ocell negre
va deixar les seves plomes negres
en un munt de neu. Quan un grapat
de nens negres van deixar les seves
arrels negres en una negra lliçó
de la història dels blancs. Quan el temps
va sonar negre. Quan van sonar
les ambulàncies. Quan els brossaires
van encendre les cigarretes negres.
Quan els gossos tristos van descobrir
que eren gossos tristos i van udolar de tristor.
Quan algú es va despollar en la soledat
d'un jazz que cantaven totes les dones
que van deixar la seva pell en una cançó
i es va aixecar una mica de vent
que va moure les branques de l'arc
presagiant la fi de la tardor,

un arbre vell dóna ombra breu.
¿L'arrel enfonsada, l'ocell negre
a les branques? ¿El parc antic,
la font nova, metàl·lica, el banc,
l'asfalt humit, les brosses escampades,
el gos fred? El carrer buit, el finestral,
els núvols crescuts, el temps perdut,
la tarda caiguda, les teules trencades?
La soledat, l'hivern, la tanca oxidada,
el mur foradat, el cruixit? Els regals
per obrir? Les claus?

tot en tan poc espai. Hi ha uns magatzems
tancats i camions aturats en zones
de càrrega i descàrrega. Tot en un espai tan breu.
Hi ha una cistella de bàsquet i una cadena gruixuda
amb un cartell que diu *no passeu*
per protegir les flors inexistents en el que ara és
un erm clap de terra. Tan poc en tan poc espai.
Hi ha uns esquirols saltironant entre les branques
quasi nues dels arbres polsosos. Hi ha
un excrement de gos. Hi ha un cotxe abandonat
amb les rodes rebentades al costat d'altres cotxes.
Per sota ha crescut una herba que ha crescut ja vella.
Hi ha tant en tant poc espai. Hi ha fum en el cel
i en el cel hi ha cendres. En algunes cases llunyanes
hi ha grans llanternes i unes llums que surten
de les finestres. Hi ha cartells que diuen
propietat privada. Hi ha tan poc en tan poc espai.
Hi ha algú que passa un semàfor inútil amb les mans
a les butxaques. Hi ha una post amb un cartell
amb un home amb barret dibuixat fendit per un raig.
Hi ha qui passa amb un cotxet de nen. Hi ha el so
del lliscar del temps a les seves rodetes.
Tan poc en tan poc espai,